

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

SZERKESZTOI SZÁLLÁS:

Ó-vár Vizi-utca, 231. szám, első emeletben

Megjelen a lap hetenkint kétszer, u. m. Vasárnap és Csütörtökön. Ara évnegyedre 3 ft

o. 6. Hirdetési ár: soronként 7 kr, s minden hirdetés után 30 kr bélyegdíj. Előfizetés s hirdetés a kiadó-hivatalnál kezelik.

KIADÓ-HIVATAL:

Középutca, STRIN J. könyvkereskedése.

(D) Politikai észlelések. I. Régen a gazda abban helyezte a birtok nyomát, ha minél több földet összehozhatott, volt legyen az kizsákmányolt suharez, mely alig fizeti vissza a belevetett magv évi kamáját; régen a gazda annak örövendt, ha nagy ökörs esordái és ménesei lézengettek az eltapodott s lerágott szabad legelőken, habár ottan oly silány tengetélt folytattak, hogy a százalomra méltó állatoknak meglehetett számlálni utolsó oldalbordájukat!

Am ezen korszak még sem volt azért oly ostoba, minőnek az újabb kor oeconomusai a művelt gazdaszat szempontjába téve át magokat, kicsinylőleg tekintik őket; mindezenre egy igazolandja azt a „sült galambra váró” gazdaszati rendszert, az, hogy az tökéletes s patriarchalis kényelmet adott, s égből hullott mannával táplálta azokat, kiknek a szerencse elég suharezot adott.

Igen, mert a sok föld az ingyen nyert munka után ha két három szemet is adott, megadta inkább azt, a mi az akkori egyszerűbb háztartásra és életkényelemre szükségeltetett; a csordafalkák népes számból állván, ha értékük alatt állott is, de miután az év nagyobb részét ingyen legelőn tölték el, a gazdának csak a téli korszakba kerülő, ha a marhatenyésztésből, a befektetett tőkét 1-2 százalék haszonnal nyerte is vissza darabja után, mégis a szám fontos jövedelemmé tette a kisdő százalékokat.

Egyeszerre minden megváltozott. A jobbágyágnak, és így az ingyen munkának vége van, egyszerre ezzel a szét-szórta és kimerült birtok teherré vált, mint a mely a fizetett munkát nem bírja meg, s a belevetett költséget visszafizetni képtelen. És az ember gyakorlati és éppen nem kellemes tapasztalatok nyomán jön azon meggyőződésre, hogy egy hold jól beruházott, s jól művelt föld többet hajt mint tíz hold silány, hogy ha eddig nyolczvan véka mag után vetünk 240 véka szemet, a 120 véka tiszta haszon volt, mert ingyen jobbágmunka adta azt; de ma az a 160 véka belemegy a munkabérbe, melylyel 10 holdat megműveltünk, és a marhatartásba, melylyel azt műveltetjük; s a gazda jövedelme — 0. — Mig másfelől, ha egy holdra teljes figyelmet fordítunk, hogy egy szem után 15-öt, s így 8 véka után 120 vékát nyertünk, a legkevesebb nyolczvan véka tiszta nyeresénytünk van, tehát egy hold alapos művelése a tíz hold kinszáshoz úgy áll mint 80 a 0-hoz.

Megtanultunk, hogyha tíz marhat nyomoru táplálékul legelőn tengetünk, melynek csaknem fele elkarosodik, míg trágyája mindenestire gazdaságunkra nézve elvan veszte; kevesebb hasznót veszünk a 40-50 forintot érő nyomoru határokban, mintsem ha két darab jó marhat istállón tartva jó karban s nagy mázsasúlyúvá nevelünk fel, s a mellett, hogy trágyáját megnyerjük, darabja után 150-200 forintra nézhettünk.

Egy szóval, azon meggyőződésre jöttünk, hogy jobb eredményt nyújt kevés jó mint sok silány; hogy jobban lakunk fél sing kolbászszal mint tíz sing makaronival.

Az államoeconomia feladata az, hogy nagyban alkalmazza a kis gazdaszatokban érvényessé vált tapasztalatokat, annyival inkább, mert erre is éppen úgy befoly, sőt még inkább azon közszellem, mely folyvást halad elé, s a társadalomban újabb újabb formákat alakít.

Mint az egyéni, úgy államgazdaszat jobbágysai is szabadultak.

Régen a polgár tartozott a haza és trón védelmére, hazája határai között saját költségén lekaszálni, learatni az ellenséget, a ki a trónt és hazát megtámadni merészelte; régen a polgár csaknem ingyen folytatta a tisztségeket, itél és tett igazságot a pörökben, sok népet kellett összevissza hódítani, a ki hatalmas akart lenni, e népet olesón kezelhette, vele magával ingyen védette az őszelalakított birodalmat, egy részét urrá, kiváltságossá tette, egy más részt ezáltal is féken tartsa; bármily kicsiny volt az adó, nagy földterületről és sok szolga néptől gyűlvén össze, nagy tömegévé vált az a mig a korona kincstárát összevissza hódította, belőle a kiadás igen csekély volt, a népnevelésre nem kellett költeni, annál boldogabb volt az aristocratikus állam, minél ostobább a nép, színházakra, muzeumokra, tudományos, szépirodalmi és humanistikus intézetekre nem kellett sokat költeni. Még igen sok börtön sem kellett, mert az apróbb bűnökért is frissen felakaszták a bűnösöt, nem bajlódvá azzal, hogy még megtérítsék s hasznosítsák az államra nézve, mert hisz akkor egy ember igen kevés profitot hajtott az államnak sovány adójával s még soványabb munkájával.

E szerint kormányozni is igen kényelmesen lehetett; nem került az semmi nagy fejtörésre. Az ur parancsolt, a szolga engedelmeskedett; s minden jól ment annak a kit a jó szerencse a parancsolók sorába tett. De az emberiség sovány legelőn tengett, horpacz volt oldala, s az Isten képeire teremtett állatok nem sokat értek.

A Budapesti szemle. (Vége a „Magyar ifjuság” czimű cikkeknek). Régen a két országnak udvari cancelláriái, főkamrái és főtörvényseik, a megyei főtisztviselőken, országgyűlések alkalmával Magyarországon a felső táblán, s Erdélyben a királyi hivatalosok sorában, jobbadán mindenütt nagy birtoknak ultek a főbb állomásokon, s szintúgy nagy birtoknak alkalmaztattak oldaluk mellé mint segédek, sőt kisebb tisztviselők, fogalmazók, titkárok, tiszteletbeli ülnökök, ugyszólván mindig kézügyben voltak tartva, hogy amazok kildőlétvel nyomukba léphessenek. Azon férfiak, kik a iménti

események következtében magányba vonultak, nagyobbára az egyesületi, irodalmi és mezőgazdasági téren foglaltak helyet, itt igyekezvén irányozni a nemzet irodalmi, egyesületi és ipari törskvéseit, s hasznosítani erejüket, idejüket és tapasztalásaikat; de hát mellettük, körtükben, nyomukban hol azon csoportulása az ifjuságnak, a minő volt régen főbb hivatalpolczaink körül megyei és országgyűlési zászlóink alatt? Sehol! Ismét fölteszem a kérdést, s ha igazat akar szólni, mindenki szomorúan fogja viszhangoztatni e baljóslatu szót: sehol! Ismerem én s tiszteltem a kivételeket, tapasztalom, hogy kivált a legutóbbi években inkább látszanak érdeklődni közdolgoink iránt, mint azt eddig tették; de azt, hogy még e tekintetben sok töltük a kívánnivaló, titkolni egyáltalában nem akarom. Sőt nyíltan, de a hajlott kor komolyságával, a jövődöntéssel aggodó kebel szeretetével s esenkedéssel mondom szemükbe: Ifjak! Fialat barátim! a haza többlet, a haza annyit vár tőletek, a mennyit ő és őseitek adtak nektek, a mi és mennyi által annak jövődöntéssel vagy legalább fennmaradására tökéletesen biztosítva lesz!

Igen, nektek jókor munkássághoz kell szoknotok és pedig éretten, okos számíttással, kitarító komolysággal; véretekkel kell válni, úgy szólván, azon férfias meggyőződésnek, hogy a valódi, sikeres hazafiuság nem gyerekes viselkedés, külsőségeiben áll, hanem lelkiünknek, hajlamainknak, egész természetünknek azon jóaraló önelhatározásában, melynek a kellő meletet úgy, mint a szükséges önmérsékletet, az illető erélyt, valamint az egyedül célhoz vezető kitarítást a tiszta hazaszeretet s a közjónak forró ohajtása adja meg.

En az időelőtti fajvesztéskésnek, a gyermekies panaszkodásnak barátai nem vagyok; tanácsot sem örmest adok felszólítatlannul, mert tudom, hogy ez a legkönnyebb, és már ma szerfölött olesóvá is vált, azért, mivel a ki egyebet nem is, ezt bőven szeret másnak osztani, és mivel gyakran éppen a legbuzgóbb tanácsadók életében tapasztal a világ tanácsaikkal merőben ellenkezőket. Amde azt, a mi a tárgyról hosszas gondolkodásom alatt meggyőződésé vált bennem, a mit jövőnkre nézve valódi okok nyomán aggasztónak látok, fölfedezni oly kötelességnek tartom, mely alól semmi tekintet nem menthet föl.

Arra, hogy egy erőnek tartósságára számíthassunk, nem elég, hogy csak terepelyes agg fákából álljon, szükség, hogy ifju sarjak, nekisudaradott fiatal szájak is legyenek benne. Hogy egy nemzetség ősi törzse, vére kibálásától ne féljen, kell, hogy az éltés férfiak ifju esemétek, serdülő unokák vegyék körül. Ilyen a népek sorsa is. A cselekvő férfienemzedék mellett úgy kell növekedőben lenni, úgy kell látszani már eleve azoknak, kik az egykor lelépőket vagy elenyészőket fölvaltják, mint a támasz mellett felhő az ifju esemete, mint a levágott fátörzsből kibajlantanak a később erdőt képező vesszőszálak. S nekem éppen az fáj, hogy egyesületi és társas életünkben, az irodalom és művészet terén e viszony jelképét kifejezve nem látom. Nincs meg ifjaink nagyobb részében azon komoly irányu köztigyszeretet, mely egyedül biztosíthatja jövő gyarapodásukat, nincs meg a tudományok és nemzeti irodalom iránt azon mély ragaszkodás, mely a nemesb kedélyt azokért áldozatra, jelesb képviselőinek becsülésére bírja, s főnyögörűségét a velők foglalkozásban leli; nincs meg azon nemesebb élvágy, mely a lelket a köznapitól, a hiábavalóságoktól el-s magasb tárgyak, a szép és jó eszmények, örömei felé fordítja; hiányzik azon magasbára törekvés munkaszoitón, mely a szellemi téren mindig tovább, mindig felebb igyekszik, az anyagiakban pedig takaréksággal párosulva alapja lehet egykor a nemzet és haza sorsa teljes jobbrafordulásának. Mindazon téreken, melyeken férfaink a honnak annyit, a mennyire képesek, a mennyi lehetősége, használni megszokott régi huzgásoknál fogva igyeksznek, két-három annyi ifju minden kétségen kívül lehetne, mint a mennyi jelenleg van. Ez oly igazság, melyet elvégre valakinek nyíltan ki kellett mondani, oly szükséges, mitől függ a főbb birtokos osztály ifjuságának jövődöntései társadalmi értéke s befolyása.

Ez nem teszi azt, mintha ifjainkban hiányzanék a tehetség, a jóaraló hajlamok, a nemzeti nyelv és irodalom pártolása, a hű hazafiai érzés s nemzetünk jövőjének ügy, a mint kell, figyelemre méltatása. Isten mentsen! Sőt mindezekkel dusan áldva szívök, fejük. Csak az lenne óhajtan-dó, hogy a tehetség hozzáilló, hazafias, látható művekben gyakorolja magát; az lenne kívánatos, hogy e hajlamok feltűnő nemes tetteikben minél gyarabban nyilvánkoznak; arra vágnám, hogy íróinkat ismerné, olvasná minden forrágu ifju; azt égek megérni, hogy e hazafiai érzés, hozzá méltó tárgyaln egyfelől közügyeinket, irodalmunkat és művészetet, másfelől a mezei gazdaságot, családi komoly elfoglaltatást, takarékságot és férfiboz egyedül illő munkás életet választanak; és végre arra kérem imáimbán a Mindenható: ihlessse meg minden magyar ifjunak lelkét, emelje fel szívét azon magasztos szerep felfogására, melyre nemzetünk Európába lépte óta hivatta van, és a melyet neki be-tölteni, ősei emléke, nemzeti becsülete egyaránt parancsolják sat.

Ennyit veszünk át e fontos cikkből.

A Budapesti Szemle ezuttal negyedik évi folyamába lépve át, szerkesztő előfizetést hirdet az újabb 10 füzetes folyamra, évi díj 10 forint, félévi 6 forint. Az előfizetés a kiadó irodába (Pest, Széputca 3-ik sz.) küldendő. A fenn-írt előf. áron még az első és második évi teljes folyam is megkapható; s az eddigi folyamokban csonka példányok

maradván fenn, az egyeseknél hiányzó példányok is kiegészíthetők, fele árban számítva egyes füzeteket, vagyis 50 krba, az 1, 14 és 21-ik füzetek az ily csonka példányokból hiányozván, azok nem adhatók.

Az erdélyi kölcsönös jég- és tüzkármentő társulat felhívása. (Folytatás.) 4. §. Az ekkép bejövő pénzüsség, a mennyiben törlesztések által (10. §.) a társulat vonatkozó kötelezettsége meg nem szűnik, az illető letéteményezőknek minden tekintetben biztosított tulajdona marad. Az évi betételek a társulat ügyletei területén árvaillg biztosított jelzalog, vagy háromszoros kezesség mellett kamatoltatnak; maga a társulat, szükség esetében saját céljaira az évi befizetéseknek csak egy harmadát terjedhető részét vehetvén igénybe, szintén kamatozó kölcsön gyanánt.

5. §. Ha a részvevő részletfizetéseit a kitűzött határnapokon teljesíteni elmulasztaná, 6% aránylagos késedelmi kamatot fizet.

6. §. Ha pedig a részletfizetés (9. §.) egymásután következő négy évnegyed folytán szándékosan félbehagyatják, az addig befizetett összegek a társulati pénzalap javára benmaradnak. Kivétel csak azon részvevők befizetéseire nézve van, kik időközben elhalnak, vagy rendkívüli szerencsétlenség következtében a további részletfizetésekre képtelenné válnak. Ily esetekben az addig befizetett részletösszegek, ha ez iránt a közvetlenül jövő, első évnegyed alatt jelentés tétetik, a fizetési ív és nyugta beadása mellett, kamat nélkül készpénzben visszatéríttetnek, vagy pedig, az illetők kívánságára, ha a részvevő kötelezős több előlegezési jegyre történt, ezeknek száma kevesebbre szállítatván, annyi jegy adatik ki, a mennyinek értéke a teljesített részletfizetések összegét kiegyenlíti. Utalanná válándó előlegezési jegyeket célnak megfelelőleg kiadni, vagy megtartani, a társulati igazgatóság belátására bízatik.

7. §. A részvevői nyilatkozat beadásakor 5% van az első részlet fejében leteendő előpénzű határoza, miről a részvevőnek egy a társulat pecsétjével ellátott fizetési ív adatik, melyen a további részletfizetések is nyugtatványozandók.

8. §. Ha valamely részvevő időközben az egész befizetendő összeget ki akarná egészíteni, ezért neki az utolsó évnegyedig eső 5% kamat számítatik javára.

9. §. A részvevői nyilatkozatok begyűjtése az 1860-dik évvel végződik, s az előpénz gyanánt történt befizetések (7. §.) az I. évnegyed 1. jan. 1861. kezdődő részletfizetés-be beszámítatván, a további részletfizetések lejárati napjai minden évben a II. évnegyed 1. april. II. évnegyed 1. jan. IV. évnegyed 1. oktober s végződnék 1865-ik évi oktober 1-jén; mire aztán a fizetési ívek, folyószámokkal jegyzett, s az illetők nevére szóló, 100 a. é. frt értékű előlegezési jegyekkel fogának kicseréltetni. Nagyobb összegek aláírni annyi darab előlegezési jegyet kapnak a hányfelé az összes befizetés 100-zal osztható.

10. §. Ha valamely előlegezési jegy más személyre ruháztatik át, ezen változásról vagy a társulati igazgatóság közvetlenül, vagy a legközelebbi ügynokság értesítendő.

(Vége következik.)

Brassó, július 2-án 1860. Az itteni rom. kath. középtanoda ez évben is szigorú kötelmének tartotta a nyelvek úgy mint a más tantárgyak előadásában főleg az életbevágó és életbölcselmet tanító szakaszokat — a részben mellesketek sem hanyagolva el — úgy előadni, hogy a fiatalság értelme, és érettségére vezetése, valamint szíve nemesbűlése naponta hatalmasabb s magasztosabb lendületet nyerjen.

A magyar-, német- és francia nyelvek, a két első mint mindenkit kötelező, a 3-dik pedig rendkívüliessé mellett is ingyen általános előadott iránt, tanulóinknak hajlama elismerést érdemel. A hontörténelmi nagyságok főképeni kiemelése és szorgalmas tanulmányozása már is tanúságot tesz, a fiatal emberek több oldalú kiképezése nemcsak lehetséges, hanem szükséges és célirányos mivoltáról is, mig az idő, élet és határozó körülményekben okos számolatara tanító matematika szigoruanrendes gyakorlata, azt tapasztaltatja, miszerint fajúknak sardzó fiaik gazdálkodni is tudandnak, csak erre begyakoroltassanak.

A természetrajz-tan és ezeknek testvértársai mig a szép rendű természeti tárgyak, és az ezekben munkálkodó erőkkal megismerkedtetnek, főlemelik a földönélő szellemet oda, hol minden erők közcentruma örök dicőség- és fényben honol, s rendezi kivizsgálhatlan bölcsességgel földi gyermekeinek sorsát.

Lefolyván június 18-23-ig az „Áttételi vizsgálatok” írás, és szóban, 25, 26, 27 és 28-dikán a nyilvánosak tartattak meg számos szülők, vendégek és hivatali testületek képviselői jelenlétében nemzet és valláskülönbség nélkül. Az szoh értendő nyilatkozatai már is tudattak városunkkal s Erdély más részeiben is, miszerint ez „intézet” tanárai nemcsak hivatásuk fontosságát felismerő, hanem állásukat be is töltő férfiak. Innen a dicserendő részvét, melynek folytán nemcsak karácson ünnepe alkalmával láttathattak el 20 tanulóval több különféle öltönytáborokkal, hanem a június 30-ikán tartott rangosztályzati felolvasás és díj kiosztásnál is 22 fiúnál több nyertelést, főleg iskola-könyvekben kiérdemelt jutalmat. — Mindkét alkalommal nevesen kitüntették magukat fiatalságunk iránti tetteben mutatott részvétük és szeretetük által mlt. Grinner Ignác cs. kir. kerületi elnök, és ker. törvényszéki elnök Lampel H., pénzügytanácsos Schloszar, országos ügyvéd Mayer József, kerületi pénzügybiztos Kraszer & Sikora, pénzügyigazgató hivatalnok Wotsch, dr. Otrobán Nándor, Vasady József, Balogh József és Andrásy Tamás mindketten a kovászai cs. kir. járás hivatalnál

hivataloskodók Schneider József városi tanácsos, Feichtinger József titkár, H. Pócsa Ferenc stb. A kereskedői osztályból: Bogdán János, Száva Gergely, a Temesváriak, László és Kindler, Clompe, Hesshaime és Szabady valamint Gyertyánfi Albert és József testvér urak stb. A polgárság közül: Fisoler József, Kugler, Wallinger Ferenc, Károly, Fábik Ed., Ludwig Ferenc és Leopold, Kásony István, Csák J., Dézsi Ferenc, Vayna János kereskedő ur pedig folytonos barátja és segítője maradt az iskolának; ez áll föltíz. Müller Ede esperes és plébános uról, valamint az egész tanárikról.

Éljen is a neveldek és iskolák iránti részvétel! ez tetteg tanítják be a fiatalokat: érettkorában is szeretni és tisztelni az anyát, a mely szellemi és gyakran anyagi táplálékkal is ellát egész életünk; hogy ne mondhasa senki, miszerint a külföldi tanítványok jobban megfelelnek a kor és nemzetek igényeinek, mint a hontiak. Mindenütt jó — ha jók között élhetünk, de legislegjobb itthon. Fordítsuk ama kádásokat, miket oly sokan külföldön gyakran csak elfecselegnek, saját „intézetek” fölvirágztatására s tapasztalati fogjuk, miszerint nem hiában plántáltunk és öntöztünk. Egy iskola barát.

Tasnád, júl. 15. 1860. — Miután közéletünk nyilvánulása a legszűkebb körre van szorítva, lehetetlen országos érdeklődő tárgyakkal lelni meg a napi irodalmat, haugyan szép ígéretekkel nem akarunk a világ szemébe mosolyogni, mint a „Vasárnapi Újság”-ban napvilágot látott tasnádi levél t. írójá; — nem mondhatunk el oly szép dolgokat előre, melyek teljesedését bár szívünkől ohajtjuk, de hogy megérjük-e egyhamar, nem tudjuk. — Kezdjük tehát a szellemi élet. Casinók, mely H. I. urnak az elnökség elvállalása által új lendületet nyert erejében, igen szép gyarapodást nyert az újabb irodalmi termékekből.

Nevelésügyünk mondhatni igazi pangásban van, erősen érezzük hiányát egy jó leány-nevelőnek, mert a körünkben voltam nem tudunk kellőleg méltányolni. Iskoláink pedig szomjuhozak a reformot; nyári közbizsgája a ref. hitűek iskolájának mult hóban megtörtént, a többi hallgassuk el most.

Az aratás egész vidéken megkezdett, a learatandó gabona különben igen szép és jó aratást eredményez, meg is látszott piacunkon, mert egy pár hét óta az élet ára hirtelen lecsökkent, egy hóg egy köböl rozs 2 ft 2 ft 40 kr; kétszeres 4 ft; tisztabúza 5 ft uj pénz; tengeri 3 ft 20 kr; árpa 2 ft; zab 1 ft 40 kr uj pénzben.

Folyó hó 6-dikán tartott országos vásárunk igen gyér volt, kevés kevesen, a pénz szűke mindenütt érezhető vala.

Tavaszi vetéseink kevés helyek kivételével igen szépen mutatkoznak, s jó tengeri és zab termést várunk. A jég kevés helyen mutatkozott már is. — Szőlőhegyeink is megkezdett termést mutatnak, a májusi dér nem ártott a szőlőnek, de igen is az alantabbi helyeken levő gyümölcsfaiknak, körte, alma, szilva igen-igen kevés mutatkozik.

A gyakori s jobbadán villanyterhelt fellegekkel fejlődő záporokkal sokszor és több helyütt leutott a villám. K.-Czégényben egy száraz malmot és molnárházat megütött és semmivé tett, P.-Szarvodon használati tüznélküli házát minden szerteüzött, P.-Szarvodon használati tüznélküli házát minden szerteüzött, semmi egyéb kárt nem tett, mint egy felakasztott kringint semmivé tett az ajtón.

A Széchenyi gyásznapjairól jövőben. r. l.

Magyar-Igen, júl. 2. 1860. — Hegyaljánk középpontján Magyar-Igenben, dicsőült halottunk gróf Széchenyi István ért június 28-án mi is gyász emlékművet tartánk. Már 27-dikén reggel hirdették három egyház harangjai és a torony ablakokon kitűzött fekete lobogók, hogy az országnak s benne nekünk is gyászunk van. A gyásznapot az ideztem napon reggeli 9 órakor kezdődött, számos hazafi a vidék különböző osztályából is, több mint hatvan gazdasza öltözött nő, két fekete lobogó előlvetélével indultunk olvasó-egyletünk udvarából a rom. kath. imaházba, mely egészen feketével vala bevonva, s az oltár előtt számos gyertyával körülvett ravatal vala felállítva; az isteni szolgálatot helybeli lelkész nt. Darvas János ur négy lelkész segítségével tartá, s ennek végeztével egy jelen körülményeinkhez alkalmazzott lelkesítő beszéddel fejezte be az ünnepélyt; mire következett a „Szózat” elneklése; innen vonultunk az ev. ref. egyházba, (mely szerintem az erdélyi ev. ref. egyházak között kiemelést érdemel remek mívű építményéért) itt vala felállítva kőfaragó Fabian József polgártársunk által ezen ünnepélyre készült, s igen híven talált életnagyságu szobra dicsőült halottunknak, fölötté nagy nemzeti lobogó lebegett, a szobortól balra az üdvözölt család címeze gyászszal bevonva vala látható, — itt krakai lelkész t. Bodor Lőrincz ur mondott el egy alkalmi imát, és helybeli lelkész t. Elekes György ur remek beszédet, melyben meleg szavakkal magyarázá, hogy nemzet, a melynek ily nagy fiai vannak, s mely jelesit tudja tisztelni és méltányolni, el nem vesztet, — annak ólnie kell; erre az énekkar több alkalmi éneket, az egész gyülekezet pedig énekelte a „Hymnus”. Az ev. ref. egyházból mentünk a görög-egyesület templomába, hol tiszt. Moldovan János román hitszónok egy szertartásuk szerinti requiemet és jeles beszédet tartott. Délután háromra járván már az óra, a rendezett ünnepélyes ebédre gyűltünk össze, a mely illő csendben végződött.

Ugyan e nap reggelén vidékünk is veszteség érte, az alkotmányos időkben állandalmi hivatalnok Szegedi Sámuel a halál kiragadta körünkől. Temetésén az egész vidék jelen volt, több mint ötven fogat kísérte Sándor Magyar-Igenbe, hol hült tetemeit visszaadtuk az anyaföldnek. — Béke poraira.

Igeni.

Ujdonságok.

— Mult vasárnapi számunkban a júl. 28-iki hazailag derült nap eseményeiről szólva, nem felejtük volt megemlíteni azt is, mi az egész este a „komlókerüti” rendkívül népes közlakomán koronázta, t. i. a magyar-román nemzet testvéries érzelmi nyilatkozatait több lelkes pohárköszöntésben, ígérve, hogy tán bővebben is lesz mód és alkalmunk ez emlékeztetés napról szólani. Legyen hát itten a „P.N.” s egy lelkes hazánkfi közlése nyomán habár csak töredékes emléke azon sok lelkes

áldomásnak, mi a magyar és román értelmiség több tagja szívéből felbuzgott. Legelőször is ifjú hazánkfi Papp Miklós emelt poharat:

„Uram! A magyar történet legfényesebb lapjára egy nagy hős neve van följegyezve, ki bár román anyától született, de kinek örök emléke tetteiben ragyogó pályája mindkét testvérm nemzetek egyaránt szolgált javára és dicsőségére. Mindenki érteni fogja, hogy az államférfi és hadvezéri nagyság fonségs példányáról Hunyady Jánosról szölk. Most itt az idő, hogy visszaemlékezzünk ama hajh! tündöklő és boldog napokra, midőn a két nagyatermett népfaj vére, melyeket a sors parancsa ezredév előtt a Maros, Szamos és Olt partján együvé vezetőit, közös zászló alatt egykép a közös honért folyt. Ha ily meggyőződéssel közelítünk egymáshoz baráti kézsorítással: jöjjon bármi vihar, bátran nézhetünk szemében. Emelem poharam a derék román nemzetre.”

Papp Miklós román kolozsvári román ajku jogtudor Rác János felett zengtetes anyanyelvén. Nagy hatással elmondott terjedelmes felköszöntése itt következők:

„Uram! A testvériség és barátság nyilvánítását örömmel fogadjuk, meg lévén győződve, hogy a mi közös hazánk csak akkor fog virágozni és a boldogság telopontjára jutni, ha az abban lakó népek, különösen a román nemzet szoros egyetértésben és őszinte barátságban lesz a magyarral. Kitarló barátság azonban véleményem szerint csak úgy lehet, ha egymás nyelvét, egy nemzeti jogait és szokásait szentül megőrizjük éstektől v vesszük. A nyelv iránti szeretet és a nemzetségi érzete oly nagy ma, hogy nem hiszem, lehetnének oly erős bilincsek, melyek e drága kincsek fejlődését gátolhatnák. Örömet emelek hát poharat őszinte barátságot a magyar testvérekkel, s óhajtom, hogy e barátság tartós legyen, mert a mint említém, országunk csak úgy lehet boldog. Eljen a testvériség a románok és magyarok közt!”

Utána Kőváry Mihály emelt poharat a testvériség szent eszméjéért következő velős szavakkal: „A testvériség nevében üritem poharamat. Poharat üritek azon millió román polgártársaim jövéjéért, kik velünk jó és balszerencsében ezer éze osztakoznak, s kikre, ha tán súlyosan nehezültek a mult idők, nem szabad feledniük, hogy a mi őket a magyar nemzet közhelyétől távol tartá, nem nemzetes ellenszenv, hanem a rendszertől ki-folyása volt. A rendszer volt csak a hibás, nem pedig a népek magok s e román nép polgári helyzetében a magyarok közül is százezeren osztoznak. De a létezett éreklkülönbségeknek köz-tünk utolsó nyoma is elenyészett.”

Majd id. gr. Bethlen Gábor kért szót. „Ideje már, ugmond, hogy a bor, a melyet iszunk, vérré váljék s a testvériség és egyetértés szent igéi, melyeket ezuttal ajkunkra vesszünk, pusztá igének ne maradjanak, hanem cselekedetbe és valóságba menjenek által. Ideje megemlékeznünk, hogy a Lajtától a Pruthig két nemzet lakik, melyeknek rokonuk a széles világon nincsen. A helyett tehát, hogy ezek egymással szembeálljanak, szűkség, hogy reményeségeket egymásba vessők. Üritem kelyhemet e böcs meggyőződés megszilárdulására!”

Gr. Bethlen Farkas abbeli hitét nyilvánította, hogy a honban lakó testvér-népek az egyenlenségek okozta károk keserű tapasztalatán immár okulya, a történet intő szöszatát figyelem nélkül nem hagyják. Nincsen ideje most a kérdések velejebe s részletbe ereszkedni; becsulják meg egymás nyelvét és nemzetségi érzetét; ez legyen jelszavunk. Bethlen Farkas szavait meg a szónokot is tulhaladó lelkes éjlénzés és szertreászké követte; az összes közönség levett kalappal s egy szívvel-szájjal zengett be a Pongrácz által huzott „Szózat” mindig kedves dallamába.

A mint a nemzeti dal negyedik strofája is elhangzott, román ügyvéd Sipotár József szölk. mély belátással s az egyetértésért buzgó nemes indulattal. „Szept látván — szölk Sipotár, — midőn az egyetértés égi szel-leme minden tudat vagy előkészület nélkül így közönbe szölk. lott s a nemzeteket baráti ölelésre hozza össze. Minden veszély egy ötlelettel szokott adni — s ez az ötlelet az, mely mentőcsol-nakul szolgál a zivatartban. Ily mentő ötleletnek tekinthetn a testvériségnek ma véletlenül fölébredett szent érzetét, mely az örkődő isteni gondviselésnek biztos záloga. Azért imádkozunk a Mindenhatóhoz, nyujtson erőt, hogy ezen eszme-ösvényen végig haladhassunk. Ugyanazon gondviselés, mely a mult idők veszélyt kiállani segített, kalauzolni fog, hogy a jövő szirtei köz-zül is épen kijussunk. Poharat üritek a honban lakó nemzetek együségért, és főleg kívánom, éljen a nagylelkű magyar nemzet!”

B. Vay Béla: Magyarország mindig édes büszkeséggel gondolt a Királyhágón tulkakó testvérm nemzetekre; de egyszerűsmind fájdalommal viselte, hogy e testvérm nemzetek egymással szembenállanak, holott érdekeik szömkora egy utat, egy jövő jelöl-uek. Annál nagyobb lesz most öröme, látván itt a válaszfalak leomlását és azt, hogy a két nép a közszűkségnek tetleg ad kifejezést.

Demeter Mihály román honfittárs, meleg ragaszkodással emlékezett a magyar nemzetről azon forró vágygyal, bárcsak a gondviselés a két nemzet szívét és jövéjét a legszorosabban egybefűzze.

Gr. Mikes Benedek a szász nemzetéről emlékezett meg hangos éjlének kíséretében.

Már Gyula (Magyarhonból): Leiki örömmel szemléli, hogy a mi a szomszéd földet már teljesedése ment: a népek testvérisége, im itt is a valóság közből áll.

B. Podmaniczky Frigyes: Meglepetve és kétszeres örömmel szemléli ez új hangulatot és bizton reméli, hogy Erdély, mely a testvér honnak anyai bajban és vesztben volt társa és kisézője, mely a vallásos harcok világrengető korszakát oly fénynyel és diadalal állotta ki: most, midőn a válaszfalak osztály-és hitkülönbség nélkül leomoltak, a nemzetségi ék égető kérdését is sikerrel fogja megoldani. Jó hirt visz magával a testvér-hazába!

Papp Miklós az unioért ivott, szakadatlan éjlénzés kíséretében.

Rác János, megint román nyelven szölvá, hozta föl viszonyos óhaját: tiszteltük egymás nyelvet és nemzetségiét, melyeket az utjabkor szava mindenhol elvitathatlan tekintély-jogával ruházott föl. Így könnyű lesz a multak fölérteit jeledve, közösen munkálódunka jövé reményeinek sikeresítésére.

Tiszta L. poharat emelt mint anyai ágon e hon, apai ágon Magyarhon fia, tehát mindkét hon fia, a két hon szorosabb együségéért.

Demeter Mihály magyar nyelven üdvözölte az ébredést s mondottszázszoros átkot rá, ki e drága frigynek megtörője lenne.

Gr. Lázár Mór a jelenlevő román testvérek közt Rác Jánoshoz szölk. s a Demeter által kifejezett eszméket viszhangozva, hivatkozott a költő szölvára: „Csak egyesülv állhatunk!” Gr. Bethlen János megemelte, hogy rekedtsége miatt nem is akart szölk emelni, de nehogy azt higgyék, mintha nem volna a nemzetek egyesülése szíve leghőbb óhajása, ő is poharat emelt ezért; hozzá téven még, miszerint vigyük ez estéről azon meggyőződést magunkkal, hogy az alkotmányos élet nem olyan, hogy azt ha ugyanazon hazában több nemzetek élvezik, azáltal korlátolódnek egyik vagy másik nemzet szabadsága, sőt a többek általi élvezet állandósítja ezt s ennek paizsa alatt minden nemzet biztosabban élvezheti jogait, sikeresebben fejtheti nyelvét.

Reményi harmadik hangversenyéből, melynek tisztá jövedelmét, ő szokott hazafias áldozatköszöle szerint a kolozsvári nemzeti színház tőkjére ajánlotta föl, ez égető szözköze 620 ft jött be, osztrák pénzben. Reményi közölünk e hó 1-jén reggel Tordára utazott, — hol és Erdély több magyar városában hangversenyt fog adni. Innen Temesvárra megy át, miután föllelére az engedélyt — mit előbb tőle háromszor tagadtak meg — a Szerbajadás jelenlegi kormányzójától sikerült kieszökölni. Vele utazik mr. William Beal is azon angol zongoraművész, ki Britanniából hozzánk kísérte, s ki Reményi mellett — mint a kolozsvári közönség is tapasztalhatta — zongorát is nagy ügyességgel játszik, de per excellence zeneszer-zéssel foglalkozik. Itt is szerzett egy szép „concerto”-t Reményi számára, melyet e kedves művésznőnek pesti búcsúhangversenyében szándékszik eljátszani. — Beal, ki londoni születés, Angliában egy jól szervezett zenetársulatnak volt vezetője, mely később Amerikába utazott át.

Mint értesültünk, Szebenbe a cs. kir. helytartósághoz táviratilag azon rendelet érkezett, hogy az Erdélyben honos nemzeti nyelvek jogigénye iránti tekintetből a hivataloknál nem csak német, hanem magyar és román nyelven irt körmek is elfogadtassanak, a válasz azon nyelven adassék, a melyen a kérvény iratott. A hivatalok, jegyzőkönyvek, indexek, atira-tok stb. vitelénél azonban ezután is kizárólag a német nyelv használtassék.

— Mult hó 31-kén d. e. 10 órakor a gazdasági egy-let nagy gyűlést tartott, melyben a titoknoki, pönztárnoki elő-adás után egy bizottmány jelentése olvastott, mely a közte-lek ez évi termelését táblánkelt ismertette, utána a tótmegyeri eke-probára kinevezett küldöttégt tette meg jelentését; végül szóba hozott azon közbotrány, melyet a már működni meg-szúnt kezelő titkár az egyleti tagokat kinevező okmány czírá-dával idézett elő, azáltal, hogy oda külföldi gyümölcsöket, eszközöket s egy pár sima pófaju svábót metszetelt, minek kö-vetkeztében ez okmányok megsemmisítettek, s erdélyi jelvé-nyekkel új okmány készítése határozottott. Ugy halljuk, hogy az új kiállítás költségét az illető s illetőleg az elnöző szakosztá-jai tagjai fedezni akarják, mi igen méltányos. A részleteket később hozzuk.

Bukurestből jött utasoktól a Havi, vagy Jekelfa-lusi, vagy Mircse vagy már nem is tudjuk ki által igazgatott magyar dalszinnmű-társulat ügyállásáról a legagaszatbó híreket hallók. Hogy a társulat bukó félben van, arra nézve biztos ad-atul tekinthetjük az igazgatóságnak azon folyamodását, a mely közlelebről a helybeli casinóban szóba jött, s a melyben arra volnánk fölkérve, hogy a társulat hazaszállításának eszközése végett küldjenek segélyt. De az a társulat miért van bukófél-ben? A közönség részvételensége avagy a könnyelmű pénzke-zelés miatt? Erre nézve t. bukuresti levelezőnkől felvilágosi-tást ohajtánánk kapni. Nem tudjuk mennyiben alapul valóságon, de mi úgy vagyunk értesülve, hogy román szomszédaink már politikai tekintetkél fogva is a társulatot hön pártolták, s de-ficitről eleitölfogva szölk se lehetett, mégis Bukurestben adak-ozások gyűjteték a czégerül felhasználó magyar nemzeti becsü-let nevében; egy névjegyen ez áll: „Jean noble de Mircse, fun-dateur et représentant de la troupe nationale hongroise pour la saison d'été a Bucarest”, s ez a fundator (azt se tudjuk jófor-málag, hogy kicsoda kicsoda) braziliai herceget játszik, söt hogy Kuza a herceg magához hivatla volna Jekelfalust és tud-tára adta volna, hogy minél őszintébb tisztelteit viseltetik a magyar nemzet iránt, a mely őt menekült korában vendögsze-retetéről meggyőzte, annál kevésbbé fogja túrni, hogy a magyar dalszinnmű-társulat compromittáljon egy oly zászlót, a melynek lobogtatásával jutott a bukuresti színházba. Hollósy Kornélia assz. már a harmadik előadásnál nem kapta ki föllepési díját, de azt mondta, hogy ingyen is énekelni hönleányi kötelesség-nek ismeri. Aranyvári Emilia per 50 arany fzetetük föllepéért, s Pauli, Follinus stb. nem kapnak fizetést. Meglehet, hogy mind ennek fele se így áll; de a journalistika által nem ignorhaló tény, hogy a körökben e hírek keringnek, s a hangulat inge-rült Havi ellen, vagy bárhogy neveztessek is a jelenlegi igaz-gatót. Annál kívánatosabb tehát, hogy mielőbb Bukurestből a leghitelesebb felvilágosítás küldessék be hozzánk, hogy a köz-velemény itélőszéke előtt az álljon, a ki bűnös. Hogy e felső-zámlásunk nem alaptalan, bizonyítja azon éppen most érkezett telegramm, a melyben a bukuresti consulság értesíti a színházi választmányt, hogy a színház könyv- és ruhátára veszélyeztet-ve van!

A Retyezaton a napokban ifj. gr. Bethlen Sándor vezérlete alatt nagyszerű zergevadászat veendi kezdetét, a melyben több erdélyi és magyarországi vadászkedvelő urakon kívül egy francia marquis és két angol utazó is részt vesz. Ha viszonyaink engedik vala, örömet emelntünk volna magunk is, hogy e nagyszerű élvezetek leírását adhassuk. Reméljük azonban, hogy az eredményről Benczenz vagy Nalác határá-ban termeni fog számunkra is egy kis tudósítás, a melyet legyen szabad várunk ott lakó, szép toll dolgozótársainktól. Ha nem félnek, hogy a vadászlelőletet haragját magunk ellen föl-idézzük, a retyezati nyaktörő élvezethez szerencsét ki-vánnánk! Ott a tetőn, a felhők homában, vidám társalgás közt mi szépen fog hangzani a magyar, francia és angol szó összeolvadó harmóniája!

A jelen napok furcsaságai közé tartozik, hogy ne-hány becsi lap már tudósít is küldött volt Pestre, a kik a fő-városi nyugtalanságokról referáljanak! Mily életre-velőség!

A Delejtű legutolsó számát a hatóság lefoglalta.
 ** A magyar akadémia a pesti görög egyház-községe kétezer forintot ajándékozott.

A magyarországi főköormányzóságtól a lótenyésztés emelése érdekében kitűzött kérdésre 19 pályamunka érkezett; 9 magyar, 10 német nyelven.

** A zágrábi hivatalos újság írja: „Sajnáljuk, de kénytelenek vagyunk az „Allg. Ztg.”-ot ismét meghazudtolni. Ezen lap 204-dik számában egy pesti leveiben azon alávaló hazug és gonosz indulatból eredő hírt közli, hogy: „itt (Zágrábban) a magyar nemzeti lobogót utóbbi időkben megégették.” Csak szánni tudjuk az Allg. Ztg. szerkesztőjét, hogy ilyen levelezői vannak, a kik hasonló légből kapott közlemények által az oly igen elterjedt lap hitelét bemocskolják.”

** A magyar bornak Oroszország fővárosában is nagy becsülete kezd lenni. Palkovics hazánkba, mint írják, Szentpéterváron nagyszerű borkereskedést állított.

** A Hír írja: Debreczenből közelebb Széchenyi-botokat és Petőfi-pipákat kapunk. A nemzeti színház mellett fognak árulni, s a jövedelmet tulajdonosuk Sántha J. irodalmi apró pályaművekre fogja kitűzni.

** Benedek tbszgy ur Pesten jul. 25-kén a kórházban meglátogatta a sebesülteket, a kik az utóbbi esteiken többnyire nehéz sérüléseket kaptak, s részletesen tudakozódtól mind egyiknek viszonyai, s különösen a körülmények felől, a melyek közt megsebesülésük történt.

— A közelebbi nyugtalanságoknál történt sebesülésekről azt írják Pestről az „Öst. Ztg.”-nak, mikép „mint állítják, mintegy 180 sebesülési eset lenne constatirozva.”

— Bécs, jul. 29. A birod. tanács pénzügyi bizottsága, mely mint tudva van 21 tagból áll, kedden f. hó 31-kén fog értekezletet végeztetni, mivel a katonai költségvetésre nézve az albizottság nem végezte be munkálatait. De ez még a napokban alkalmasint megtörténvén, a 21-es bizottság talán már pénteken első ülését fogja tartani. A bizottsági ülések bevételeivel a bizottsági jelentés ki fog nyomtatni, s e szerint a közelebbi bir. tanácsülés aug. 13-ka s 18-ka közt, megtartatik.

** A pesti társadalomból a „Hölygfutár” egy érdekes historiai adatot hoz. „Egy kávéházban, ugymond, a napokban egy érdekes ritkaságot bántak: nem czikoriátlan kávé, ez igen nagy csoda lenne, hanem egy fiatal szép hölgyet, a ki nagyon ügyesen — biliardozott.” — Ugyanezen lap egy más csodát is jelent: Charles de Vis Bruszszelből Debreczenbe érkezett, s addig nem is tágit onnan, a míg a dicső magyar nyelvet tökéletesen meg nem tanulta. Eljen!

— Az „Öst. Ztg.” szerint a birodalom összes tartományai a bevétel 289 1/2 millió flót tesz s ebből a közgazgatási költségekre 87 millió flt van fordítva; fennmarad tehát a más kiadásokra 202 1/2 millió. Erdélyben a közigazgatási költségekre meg 4 millió 359,900; a bevétel 11,272,100 flt. A magyarországhoz tartozó tartományokból a bevétel 88 1/2 milliót, a közg. kiadás 27 2/3 milliót valamivel többet tesz; a p us tehát 60 millió flt. Aránylag leg többre kerül Velence igazgatása, a hol a kiadás 57 1/6-kat teszi a bevételnek. Erdélyre nézve e költség csak 38%; a birodalomra nézt átlagosan 30%. — Az urbéri kötvények törlesztése módjáról a közönségnek nincs általános tudomása. A Presse szerint csak az alsó- és felső-ausztriai, cseh- és morvaországi, sziléziai, stájer, karant és krajnai, szalczburgi, istriai, görzói és gradiskai kötvényeket lehet bejelenteni a visszafizetésre. A tirol, voralbergi, magyar-, horvátországi, a szerb vajdasági és galliczai papirokra nem történhetik bejelentés. Az erdélyi és bukovinai papírok törlesztése módjáról még nincsenek kiadva a határozmányok.

— Londonban közelebből nyílt meg a negyedik statisztikai congressus. A megnyitó beszéd után feláll l. Brougham s figyelemzteti az amerikai kevetet, hogy a gyűlés tagjai közt egy néger is van. A gyűlés nevetett és tapsolt e megjegyzésre, de még inkább, midőn a néger, dr. Delany így szól: „A királyi elnök ő fensége meg fogja engedni, hogy a nemes lordnak, a ki mindig buzgó barátja volt a négereknek, a tett megjegyzését köszönettel mondjak. Biztosíthatom önségedet s a nemes lordot, hogy ember vagyok!”

— Meghívás. A beszercei polgármester ur f. évi jun. 25-ki átirata által a beszercei választópolgárság nevében, az erdélyi honismertető egyület meghívta évi nagy gyűlését ott ülni meg. Ennélfogva a t. cz. együleti tagok valamint a honismertetés minden barátja és pártfogója értesítettik, hogy ezen együleti gyűlés határnapja aug. 13 és 14 napjaira van kitűzve; egyezs mind folkértvén érdekelték, hogy nemcsak számos megjelenés, hanem érdekes és a gyűlés méltóságához illő felolvasások vagy adakozások által az egyület céljait előmozdítani segítsenek. Valamint folkértvén az együleti tagok, kik személyes jelenlétükkel a gyűlést megtisztelni szándékoznak, hogy azt az együleti-kerületi pénztárnokok után a bestercevárosi tanácsnál tudassák. És végül értesítettek az illető egyének, kik ezen nagy gyűlésen az egyület tagjai közé kívánnak belépni, hogy azt a tanadai igazgatóságnál tárva levő listába neveiknek beírása által tehetik. — Nagy-Szeben, jul. 5. 1860. Az erdélyi honismertető egyület választmánya Trausch József elnök, Fuss Károly titkár.

Sajtóhiba. Közelebbi számunkban gr. Teleky D. beszéde 33. sorában nyilvánosság helyett olv. méltányosság.

Kolozsvári piacziár. Aug. 2-kén 1860. — Bécsi mérője osztrák becsben. Tiszta búza 3 ft 33 kr. — Egyéb búza 2 ft 57 kr. — Rozs 1 ft 80 kr. — Arpa — ft — kr. Zab — ft 80 kr. — Török búza 1 ft 60 kr. — Pityóka 1 ft 20 kr. Marhahús fontja 11 kr uj pénzben.

— N.-E nyed, július első felében. Tisztabúza 4 ft 37—54 kr. — Egyéb búza 3 ft 59—68 kr. — Rozs 2 ft 20 kr. — Zab 1 35—40 kr. — Török búza 1 ft 75—92 kr. — Marhahús fontja 12 kr.

— M.-Vásárhely. Julius havában. Tiszta búza 3 forint 36—64 kr. — Egyéb búza 1 ft 84 kr, 2 ft 52 kr. — Rozs 1 ft 40—68 kr. — Zab 90 kr. — Török búza 1 ft 54 kr. — Marhahús fontja 12 kr.

— N.-Várad. piacziár: jul. 31-dikén. Tiszta búza 2 ft 80 kr, 3 ft 80 kr. — Egyéb búza 2 ft, 2 ft 70 kr. — Rozs

1 ft 50—80 kr. — Arpa 1 ft 30 kr. — Zab 80 kr 1 ft. — Török búza 2 ft, 2 ft 10 kr. — Marha hus fontja 16 kr.

Politikai hírek.

— Párizs, ug 26. Bizonyosnak látszik, hogy Angolhon csak tengeri erőket küldend Szíriába. Frankhonnak tehát azon előnye leand, hogy egyedül fogja Szíriát megszállani. Az erre szánt csapatok azonnal szállíttatni fognak. A készlődések a francia hadi révekben néhány nap óta ufolag nagy buzgalommal folynak. Éjjel nappal foly a munka, mivel a Középtengeren husz sorhajóból és tiz fregatteleből álló hajóhadat akarnak alkotni. Magától érthető, hogy ezen nagy tengeri erő nem csupán Szíria ellen készültik. Nem is ezen kis ország, hanem a nagy keleti válság forog kérdésben, a mely végre — mint itt állítják — kitörésre kerülend. (?) A „Constitutionnel” szerint, Egyiptom alkirálya 5000 embert ajánlott Szíriába a Kapu rendelkezésére. — Go yon tábornok parancsot kapott, hogy még Rómában maradjon, mert még be kell a nápolyi válság végét várni.

— London, jul. 28. Az alsóház ma éji ülésében Russell lord lord megjegyzi: A nápolyi király küldöttje neki kijelenté, hogy a nápolyi kormány csupán a béke helyreállítása végett óhajta Angolországot beavatkozását, s nem gondolt arra, hogy Garibaldi előhaladásának meggátálása végett erőszak használtassék. — A belügyminiszter, Sir Ch. Lewis kijelenti, mikép a jelen perczben nem létezik háborui veszély, s ezért szükségtelen lenne, gyanus idegenek ellen szigorubb előintézkedéseket tenni.

A „Times” egy cikkében a szíriai ügyről többek közt így nyilatkozik: „Ha a keresztények a török kajaikának szembe láttára gyilkoltatnak meg s fegyvereiket török tisztek szedik el: nagy ideje beavatkoznunk. A töröknek annyi teendője van más vidékeken, s oly lassan mozog, hogy a legjobb szándok mellett sem lenne képes sokat tenni. Franciaország ez okból sereget küld Szíriába, s Anglia a tengeren támogatja működését. Meglehet, hogy e hir nagyobb erőre ösztönzi a török udvart, s Fuad basa elintézi a dolgot, mielőtt az egyesült hajóraj megkezdhetné működését. Erre mutat a hir, hogy a két néptörzs között kötélt volna. De Európa így fogásokkal nem engedi magát félrevezettetni. A keresztény népek köteleessége az ottani muzulmán törzsekkel éreztetni, hogy hitűdhöket főkezőnik kell. Sürgetni kell továbbá, hogy a török udvar a vérengzés kezdőt és az ő czimboráikat — hibár a szultán seregében lennének is — buntesse. Minő politikai intézkedéssel érik el ezen célt, alárendelt fontosságu dolog előttünk. Mindenesetre tanácsos, ugy banni a török udvarral, mint független kormánytal, s a lazadó vidéket csak a vele kötött egyezkedés után szállani meg. De ha így nem lehetne a dolgot elintézni, bizony az emberiség nevében „felre kell tenni” az etiquettet s véget vetni a szörnyű tetkeknek.”

— Egy északi német lap párisi levelezője nyilatkozik a török akar tudni, miket Palmerston lord május végén a török viszonyokra nézve egy bizalmas embernek tön, s melyek bármily különösen hangozzanak is, e pillanatban nem csekély érdekel bírnak. A levelező az angol miniszterelnök növezeit következőkben összpontosítja:

„A miniszter az ozman birodalom összeomlását még nem tartja oly közelvönök, mint azt elhitetni akarnák, föltéve, hogy Franciaország és Oroszország nem siettetik azt. A megoldás legjobb módját még mindig az angol-francia szövetségben látja, és ő a maga részéről miuden Angolországot becsületével megferő áldozatra is kész, hogy Franciaországot Oroszország karjai közöl kiszakítsa. Ha azonban a katastropha nem akadályozható meg az ozman birodalomban, s a polgárhaboru a keresztények és mohamedánok közt kitörnek, akkor Konstantinápolyt és St. Jean d'Acre-t rögtön meg kell szállni. Angolországnak minden áron Szíria urának kell lenni, mivel egy hatalom, mely ott erős sereget kikötne, fenyegethetné az angol összeköttetést Indiával. Napoleon császár, midőn Osbornéből Stuttgartba ment az orosz czárhoz, azon dondolatot fejezte ki, és ott valószínűleg még jobban kifejtette, hogy Törökországból egy európai s egy ázsiai birodalmat kell alkotni. Ez nem a Palmerston nézete. Ő azon esetre, ha Törökország nem tarthatná magát, annak apró államokra való szétoszlása mellett lenne. Palmerston lord azt is mondta, hogy a szláv törekvéseket Törökországnak és Ausztriának nem lehet elég éles figyelemmel kísérni. A szlávok azon törekvése, hogy Oroszországgal egyesüljenek, félreismerhetlen. A keleti kérdés megoldására lényegesen sokat tenne, ha Ausztria a monarchia súlypontját Magyarországra helyezné, a szláv elemeket ezen állam körül csoportosítaná, s német érdekeivel felhagyna. A császár Stuttgartba menve Osbornének határozottan azt igérté, hogy a keleti ügyek szabályozására nézve Angolországot ki fogja egyeztetni Oroszországgal. Ő Palmerston mindjárt tudta, mit kellessék tartania e dolog felől.(M.S.)

— Turin, július 28. Hirszerint a Nápoly- s Turin közti szövetségi tárgyalások meghusultak. A nápolyi küldöttek Turin elhagyják. Azon hir szárnyal, mikép Garibaldi a nápolyi szárazföldre kiszállott. Hir szerint a nápolyi kormány egy az összes kormányokhoz intézett körlevelében Szicília odahagyására ajánlkozott, ha Garibaldi csapataival együtt ugyanekkor elhagyná a szigetet; a szicíliaiak ekkor az 1812-diki alkotmányhoz térhetnének vissza.

Milano, jul. 27. Bollatában történt zavarok miatt egy lövész-zászlóalj indult oda, egy karabélyos csapattal.

— Julius 28. Ma a „Perseveranza” jelenti: A palermói diktatóság Sartorioról Depretisre ruházottat. — Folyó hó 17-én reggel 10 órakor Medici, Archi falunál megtámadá s visszanyomá a Milazsából kivonult 2000 főnyi kir. csapatokat. Ez utóbbiak még ugyanazon napon megkísérték az elvesztett állás visszanyerését; heves harc után a Garibaldi-osztály toskánai s lombardiai századai s az álpei vadászok ezen kiáltással: „Olaszország s Victor Emanuel!” szoronyfal támadák meg a kir. csapatokat, melyek összes állásaikat s holtak, sebesültek s foglyokban 580 embert vesztek. Hirszerint a garibaldianusok 50 holtat, 100 sebesültet s 17 foglyot vesztek, 20-n delután heves harc után, Milazsra Garibaldi személyes vezérlete alatt elfoglaltatott. — Az 5,000 főnyi kir. csapatok, tűzérággal s lovassággal, a várakba vonultak vissza. Hirszerint Garibaldi lábán s fia vállán megsebesültek. Garibaldi vesztesége Milazsánál igen tetemes volt, a kir. kormány pártíve az ablakból forró olajat és vizet öntöttek a szabadcsapatbeliekre. Garibaldi a hely bevételé után 29 milazsói lakost agyonlővetett.

Messinából, 23-ról jelenti: A garibaldianusok Milazsban 5 ágyut vettek el. Hirszerint ők 780, s a kir. csapatok valamivel több mint 1,000 holtat vesztek. A sebesültek száma mindkét részen nagy. Boscu 21-én capitulatiót kért becsületteljes kivonulással. Garibaldi ezt megtagadta. Fabrici Gesta felő nyomult, mely helyet a kir. csapatok odahagytak. Ugy hiszik, Garibaldi 11,000 emberrel Messina ellen nyomuland elő. — A várparancsnok a francia consult arra szólítja föl, hogy a francia alattvalókat a kikötőben levő francia fregatokra gyűjtse össze. Az angol s szárd consulkok még eddig nem kaptak ilyenmő fölszólítást.

Milano, jul. 29. Ma a „Perseveranza” Palermóból folyó hó 24-ről jelenti, hogy a milazsói váracs megadta magát. Milano, jul. 29. Az „Unione” szerint Clary tábornok beadta lemondását, mely azonban nem fogadtatott el. — Depretis a szicíliai miniszteriumot feloszlattandja s államtanácsot alakítand.

— Szájról szájra megy Trani grófnak, kit a testőrcsapatok „I-ső Lajos” név alatt kiküldtettek, egy nyilatkozata, melyet a királyhoz intézett, hogy „állitson minden forradalmárt az ágyuk torka elé, és fuvassa el.” A miniszterium tanácsolta a királynak, hogy öccsét távolítsa el az országból, de II. Ferenc nem bírja magát erre elhatározni. Nápolyban, hol a párisi „Presse” egyik levelezője szerint „mindenké összeküszik a másik ellen”, az összes olasz államba kebelezetetés eszméje napokint hatalmasabbá lesz, még azoknál is, kik 1848-ban a constitutiót „constipationnak” gunyolták; Garibaldi még a lazaroniknak is nagy embere lett már, kik őt „Gallubarde” néven híjják, arczképét megveszik, és alatta szolgálni óhajtanak. Az „Opinione” sürgönyöket kapott Nápolyból, melyek szerint az erődökből kivonulnak az idegen csapatok, s helyükre nápolyi ezredek mennek. A hadsereg hangulata mindinkább romlik. A királyi testőrség jul. 17-én kivonult Nápolyból, senki sem tudja hová; a testőrség feloszlására a királyt rábírnai nem lehetett.

— Garibaldirol jegyzi meg egy tudósító: „A diktator igen egyszerűen él, este 9 órakor már ágyban van, s reggel 4 órakor kilovagol, hogy a leg távolabbi örpontokat megvizsgálja. Most igen nehéz hozzá jutni, mert egész nap dolgozik. Kérelemlevelek, melyeket reggel beadnak hozzá, este már elintézte vannak. A mily egyszerű maga, oly nagyolkú tisztjei irányában; törzskarának asztala pompásan van ellátva. Gyönyörű benyomást tesznek az első expeditio szabadcsapatjai: mintha Olaszország legjobb ifjait válogatták volna össze, és a legbátrabbakat s legokosabbakat válogatták volna. Idősebbek is vannak azonban közöttük; ezek a forradalom veteránai. Mindegyik tökéletesen bízhatik bajtársában, s a győzelem és halál közti kényelmes „juste milieu” ismeretlen előttük. — Azon hir, hogy Antonelli bíboros két millió scudit tett be az angol bankba, s annak kamatait Turinba a herceg utján szedi fel, nagy szenatiót okozott. — A nápolyi dynastiára nézve nagyon rossz jelnek tartják, hogy Aquila gróf, a király nagybátyja, lemondott tengerügyi állomarsáról. — A nemzetőrség 9000-ről 24,000 föra fog szaporíttatni. — Türr tábornok nemsokára visszatér Sziciliába. Kihallgatáson volt Turinban a királynál, ki különös kegyenyilváltásban részesíté őt. — Beszéljük, hogy Napoleon császár és Victor Emanuel aug. 10-én találkozni fognak Monacóban.

— Berlin, jul. 29. Ma a „Preuss. Ztg.” egy cikkében többek közt így nyilatkozik: Az Ausztria s Poroszország Fejedelmeinek teplitzi összejövetelére helyzett kilátások nem csaltak meg. A mindkét részről kibernetek közeledésében óhajtott haladás történt. A fejedelmek s legelőkölőbb tanácsosaik közti előzékeny nyílt közlekedés s a mindkét részről nézetek kicserélése a kölcsönös helyzetet világosan föltünteté, s leheltségessé tevő az őszinte egyúthaladás föltételeinek átekintését. Az által, hogy az európai politika legfontosabb kérdései iránt mindkét részről őszhangzas tűnt föl, Németország saját biztonságának újabb zálogát nyerte meg s remélheti, hogy jövőre érdekeinek sulya többet fog nyomni, mint eddig, az eldöntés mérlegében. Európa a teplitzi napokban újabb biztosítékot láthatand a béke fontartása és saját sulyegyenének tiszteltben tartása iránt.

A cikk azon összefüggésre utal, mely az Ausztria által saját belpolitikájában követett út pálya s a Poroszaghozi közlekedés közt létezik, s hozzáteszi, mikép Ausztria kétségtelenül el van tökölve, a megkezdett pályán tovább haladni, hogy így a különböző hitvallásokkal s nemzetiségekkel szemben azon állást foglalja el, mely alkalmas ezen államnak benn s a külföld irányábani erősbítésére. A cikk végül amapárt ellen lép föl, mely a teplitzi összejövetelből Poroszország belpolitikájának megváltoztatását várja, s ezen aggodalmaknak a hercegregens, valamint azon tanácsosok érzületét helyzi ellenükbe, kikben a hercegregens bizalmat helyez.

— A „K. Ztg.” hivatalos levelezője a „N. Ztg.” azon híré, hogy nemsokára szövetekezni fog Ausztria, Porosz- és Oroszország a pápa és a nápolyi király föntartására, „csupa koholmány”-nak bölyegzi; ugy szintén az „Allg. Ztg.”-nak is azon frankfurji tudósítást, mely a három északi hatalom között megállapított legitim-politikát emleget, a melyhez pedig egyik részen sincsen legkisebb hajlam is. Vögre az sem áll, hogy Poroszország kötelezte volna magát, azon esetre, ha Ausztria Velenczében megtámadatnék, az ausztriai államok megszállására.

Bécs, július 25-ről írják a kölni lapnak: „A birodalom délkeleti határain felállított figyelő hadtestet megerősítik, mivel minnapp valószínűbb, hogy a török birodalom szláv tartományai b nyugtalanságok fognak kitörni. A Dunafeljelelemeségekre is jobban ügyelnek most, mintez előtt; hivatalos jelentések szerint, sok menekült van Bukarestben, K. és Kl. is váratnak oda, és szó váu arról, hogy a határon nagy mennyiségű fegyver van elrejtve.” (B. H.)

A másik bécsi levél arról értesít: hogy Warrens ur „az Österreichische Zeitung”-ban többek közt azt mondja: „Ausztria nem akadályozza, nem akadályozhatja Poroszországot, hogy Németországban, szabadulv és előrehaladó politikája által erkölcsi hódításokat tegyen, de foladata Poroszországgal egye-sülsen, arra ügyelni, hogy egy harmadik anyagi hódításokat

ne tehessen. Egyesíteni kell az erőket, és nem hallgatni azokra, kik egy közvényes ujj miatt az egyik kart levágni tanácsolják." (P. H.)

— Jul. 16-án az osztrák határokon, Sutorina és Sosina-hegy közt csaknem összeütközésre került a dolog. — Ugyanis a törökök fölszedték a határköveket, s azokat mélyen a montenegrói területen az ermnickai kerületben rakták le. Azután nagy számmal összegyűlekedtek a montenegrói kukoricza-földjeiről a termést magukkal vitték. Erre montenegrói csőzők jöttek elő, azonban a törökök által puska lövésekkel visszazűztek. Plamenac vajdához Cetinjebe követség küldetett, mire a hercegi kormánytól egy futár érkezett, azon válaszsza, hogy a törököket békén kell hagyni; mi a montenegróiak részéről teljesített. Azonban 17-én Antivari, Shestani, Dedici, Peipici és Todjemili helyekből föllegyeztetett törökök csoportosultak össze s kívánták, hogy a montenegróiak részéről három főnök (glávar) a törökök közé jöjjen, új határokat kitűzése végett. A három feketehegyi jött, de lövésekkel fogadtattak, úgy hogy egyikük azonnal halva maradt. Ekkor a törökök rohamot intéztek a montenegróiak ellen, de egész Shestaniig visszaverettek, s 13—15 embert vesztettek, köztük egy arabot, ki az antivari parancsnok kísérője volt, s néhány előkelő törököt. A törökök 5—600-an lehettek, a montenegróiak csak 140—150-nen, kik éppen sietséggel előjöhettek.

— A konstantinápoli francia gyarmatban aláírás kereng, melylyel engedélyt akarnak nyerni a kormánytól, hogy azon esetre, ha Konstantinápolyban a muzlimok föl találnak lázadni, a francziák fegyveresen özpontosíthassák magukat a francia consul palotájában. Ezen lépés, bárholnan jött az eszme, érezteti minden esetre a keresztények részéről a biztosság csekély voltát s tán egy külföldi helyőrség szükségét a török fővárosban. — A szmirnai vámvihatalnál 3, rőpiratokkal telt ládát foglaltak le, melyek orosz nyelvből vannak görögre fordítva, s a népet fölkelésre szólítják. Szíriában is terjesztettek egy töredékes iratot arabok, török és görög fordításban, melyben a leghevesebben támadatik meg a török kormány.

Ujabbak. — Bécs, jul. 31. A „Donau Ztg.“ vezércikke szerint az, mi Baden-Badenben megkezdett, Teplitzben határozottan előlön mozdítva; szilárd kielégítő alapok nyertének egy közös német politikára s biztosítékok értekelnek el arra nézve, hogy Németország jövőben egyetértő akarata és cselekvése sulyát az eldöntés mérlegébe vetendi. A politika nagy kérdéseiben egyetértés senkit sem nyugtalaníthat, mert Németország politikája nem támadó; az biztosítja a békét s az európai egyensúlyt.

— A mit a teplitzi találkozásról — írja a „B. H.“ — ekkor egy levelezések nyomán hallunk, ez az ott nyert

eredményt inkább csak védelmi természetűnek tünteti föl. A német nagyhatalmak ezek szerint nem tűzik ki programmal, hogy akarataikat s elveiket a kívülről folyó eseményekre rákényszerítendik; de mindenesetre szemügyre vettek oly eseteket, melyeket az európai egyensúly elvével nem egyeztetnének meg. Így egy berlini levelező szerint bizonyosnak tekintendő, hogy Velence megtámadtatásának esete szintén szemügyre lön véve, s megállapodás történt, hogy mindaddig, míg csak az olaszok maguk általán harcban az ausztriaiak ellen, addig Poroszország nem érzeni magát fölhíva, figyelő állásából kilépni; de ha a harci események fordultával Olaszországban ismét francia beavatkozás következne be, ha a napoleoni legiók ismét leereszkednének az Alpesskről, ebben Poroszország az európai egyensúly fenyegetését látna s késztetve érezné magát tettleg is lépni. Ez esetleg pedig annyira lehetőségen belülinek tekintett Teplitzben, hogy egyszersmind az ez esetre bekövetkező porosz föllépés módzatai is meg lőnének határozva. Ez ugyan nem történt meg minden nehézség nélkül; de levelező szerint csakugyan megtörtént, s a megállapított egyezmény szerint ez esetben a szövetségi hadsereg a Rajnához vonulna, még pedig a porosz herceg-regens fővezérsege alatt.

— London, jul. 31. Az alsóház hétéfői ülésében Russell lord jelenté, mikép Dufferin Szíriába fog küldetni, mint a brit kormány biztosa, oly célból, hogy ott a többi országok biztosaival — Törökországot is ideértve — együtt működjék.

London, jul. 30. Ma a „M. Post.“ Párisból következő táviratot hoz: A szultán elfogadta az alkudozások megkezdése iránti javaslatot. Ezen alkudozások bevégezése előtt nem fognak csapatok ültetni hajóra.

London, jul. 30. A mai „Morning Post“ jelenti: A francia kormánytól egy hivatalos irat érkezett ide, mely az angol kormánynak javasolja: Együttes politika Török- és Olaszországot illetőleg, a török állam integritását és Olaszországba a benemavakozást véve alapul. Az irat megnyugtató Franciaország szárazsi és tengeri erejéről. A levélíró a béke fentartását ohajtja, Franciaország segédforrásainak kifejtését és a Franciaország és Anglia közti egyetértés ápolását.

— Páris, jul. 30. Garibaldi Messinába a való bevonulása valószínű. Ma három órakor lépett a konferencia Szíriát illetőleg össze.

— Milánó, jul. 30. Ma a „Perseveranza“ jelenti: Hirszerint Garibaldi Milazzo bevétele után Messinába vonult be; hol a kir. csapatok a fellegvárt megszállva tartják. Ricasoli ma Turinba utazott el. Litta Victor Emanuelról Garibaldihoz egy levelet visz, melyben hirszerint csupán azon ohajtás van kifejezve, hogy az olasz ügyön segítve legyen. A turini

angol követ szombatn lakomát rendezett Manna s Winspeare tiszteletére, melyen Cavour s az egész diplomatai testület is jelen volt. Hétfőre Manna és Winspeare a porosz követ Brasierhez vannak meghiva diplomatai lakomára. Mint az „Union“ jelenti, Cavour az igazságügyminiszter közbenjárása által Ratazzival kibékülni ügyeszkzik; mivel a jelen nehéz viszonyok közt magát egyedül nagyon gyöngének érzi, s az erős Ratazzi-féle párt támogatására van szüksége.

— Turin, jul. 30. Hirszerint Brenner báró Nápolyból vissza fog hivatalni s Pelissier tábornagy fog oda küldetni, mint francia követ.

— Nápoly, jul. 30. Garibaldi és Clary tkk közt katonai egyesség kötött. A nápolyiak a szirakusai, agostai és messinai váracst megartják. Ezen városokban szabad a forgalom. A messinai fellegvárban a lovoldozások megszűnnek és a tengerszoroson való hajózás szabad.

— Páris, aug. 1. A mai Moniteur megerősíti, hogy Sziciliában fegyvernyugvás kötöttet. Genuából érkezett hírek szerint: a druzok még mindig urai Damaskusnak. 3000 keresztény van a fellegvárban, kiket Ab del-Kader algiri kísérete védelmez. Az 5000-nyi török helyőrség: télen.

NYILTPOSTA.

— Özv. B. J.-né urasszonynak Dézsre. A megrendelt lapok minden számai pontosan küldetnek. A megakadás okát a „Közlöny“ kiadó-hivatalnál keresni nem lehet.

— Gy. E. urnak Szamosújvárra. A „K. Közlöny“ megrendelő iven fő postaállomás nem levén kijelölve, csak a lakóhely neve V. Szentivány: a kiadó-hivatal a megrendelt lapot Vajda-Szentiványra küldte eddig. Különböző ezután a reclamatio értelmében kijelölt helyre fog küldetni.

— S. M. urnak N. Szt. Györgyre. Előfizetési pénze nálunk rég le van téve, de lapját mindezt ideig nem indíthattuk meg azon okból, mivel sem lakását sem az utolsó postát nem vehetjük ki a levélből. A levél borítékán a mennyire ki lehetett venni, talán a tekei postahivatal pecsétje áll. Kérjük az illetőt e tárgybán reklamálni.

— Casinó és olvasó-egyletnek Siklóson. A lapok a megrendelés idejétől pontosan megszakadás nélkül küldetnek. A lapoknak a siklósi postaállomáson kell lenniük.

Bécsi Bőrsz. Aug. 1-jén: Nemzeti kölcsön 79.90. Metalliques 5 pcentes 70.— Urbéri papírok: magyar 72.75. erdélyi 69.— Bankrészvény 839. Korona 17.40. Cs. k. arany 6.03/4. Ezüst 26.—

T. és felelős szerkesztő DÓZSA DANIEL

H I R D E T É S E K.

HIVATALOS.

(1044)

1191.

D. V. T.

Déés várossának a Szamos vizén lévő két nagy hidjától járó vájművelése a november 1-től 1860. október 31-ig 1864-be eső időre, folyó évi augusztus 24-kén délelőtti 9 órkor, a Déés városi tanácsiródába árverés útján ki fog adni.

A földkialtási ár

455 forint o. é.

Bánatpénz

227 forint o. é.

A többi árverésifeltételek a szokott hivatalos órákon, valamint az árverés napjára ezen hivatalnál láthatók.

A Déés városa tanácsából július 31-kén, 1860,

Idősb PATAKI polgármester.

(1027)

Sz. 380.—1860.

Hirdetés.

A m. cs. kir. helytartóság folyó év június 6-án 10,764 szám alatt PERSIÁN MÁRTONT és MÜNSTER ED-T, a kolozvári piacon pénz- váltó- és áru-alkusoknak nevezvén ki az illetők az alkusz-esküt azon hó 12-kén letették és működéseiket megkezdtek, a mi ezennel közhírré tetetik.

Kolozsvárt, jul. 23-án, 1860.

A kereskedelmi és iparkamarától.

(1026)

Szám 3730.—1860.

Csöd hirdetés.

Folyó év márczius 17-ről 3487/121 számok alatt kelt magas cs. kir. helytartósági rendelkezés alapján, a járási Erdős-állomás betöltendő, mely 400 új forint szolgálati fizetéssel, 100 forint lótarissal, 20 forint irodai segítséggel és lakással Kovásznán egybekötve van.

Ezen állomás betöltése iránt ezennel csöd hirdetik.

A kedvelők formászerint készített és alapított ebéli kérvényeiket jelen év szeptember 20-dikáig ide beadják.

A barátsági cs. kir. járási hivatal.

NEM HIVATALOS.

(1042)

Ajánlatik minden fog-beteg figyelmebe.

A bécsi városi fog-orvos Kolozsvárra megérkezett. Lakik a Nagy Sámuel ur házában, a belső szén- és a búza-utca szegletén 139 szám alatt.

Hozott magával sok ezer angol és amerikai, a legszebb és legjobb minőségű fogat, a mi felől meggyőződhetni.

E bécsi fog-orvos tettei ismeretese, minthogy ő feltalálója egy új módnak, a melylyel 26,000 fognál többet húzott ki a nélkül, hogy a szenvedőnek legkisebb fájdalmat okozott volna. „Gyógyíthatatlan fogak eltávolításánál, beteg fogak ápolásánál, műfogak betételénél oly észélyesen, oly gyakorlatilag és ügyesen bának ezen orvos, hogy sokaknak valószínűsége szabadidője lön.“

Ámbár BLAU fogorvosnak a bécsi hírlapokban sok dicséret nyilvánították, mégis csak ezen egy helyet hozuk fel, minthogy Blau Bécsben az egyetlen fogorvos, a kit e szigorú bíráló a dicséretre méltónak tart.

Fogorvos Blau csak augusztus 20-ig marad Kolozsvárt; fogbetegek használják tehát rövid itt létét, és forduljanak bizodalmasan hozzá.

Idegenek számára először megjegyzésül, hogy felülmulhatlan, igen tartós fog-sorokat 24, 4—8 fogat pedig 6—8 óra alatt készít amerikai modor szerint gőzörövel.

(1045)

(1—4)

Zene és Forte-piano raktára NEDELKOVITS GYÖRGY kereskedőnek Nagy-Szebenben.

Különböföle átjászott, valamint újak, a maga valóságában eladandók és megkaphatók; a vidékeken lakó t. czimű vevőknek felszólítása s kívánsága rögtön kényelmök szerint kivivendő, egyszersmind pontosan fognak szolgáltatni: egy **Derekvonn Forte-Piano** 80 frt, **Szannuy** 100 frt, 120 frt 240 frt, egy **Pianino** 150 frt, **hét nyolezados** (octáv) **háromszoros** **vassnyújtókkal** per 350 frt, 360 frt, 380 frt 400 frt ausztriai értékben. Továbbá ajánlja magát a fennevezett mindennemű kezelt Forte-pianoakat érvénységi áron beszélni, avagy újakkal kicserélni.

(1043)

(1—3)

Új fürdői megnyitás.

Alólírt ezennel tiszteleettel jelenti a t. cz. közönségnek, miszerént a monostor-utcai vereskereszt mellett újonnan épült a „NEPTUN“-hoz czimezett meleg és hideg fürdőjét porcelán és ciznezt kádokkal, úgy nemkülönben a szükséges butorokkal ellátva mult hó 25-kén felsőbb engedéllyel közhaználatul megnyitotta.

Menyhárt Gergely.

(1046)

(1—2)

Biasini nagy vendégfogadója Kolozsvárt 1860-dik október 24-ikétől 6—10 évre hasznosbérbe adandó kedvező feltételekkel; — értekezhetni tulajdonos Biasini Domokos urral Kolozsvárt.

(1035)

(2—2)

Egy francia tanító, a ki évek óta egy nyilvános iskolában, mint magánkörben a legrovidebb rendszer alapján a legjobb eredménnyel tanított, ajánlja magát a n. é. közönségnek lezlek adására és jót áll, hogy tanítványai az oktatása nyomán rövid idő alatt a beszélésben aránylag jártasok lesznek. Közlebbi értesítést nyújt Stein János könyvkereskedés.

LÁNG JÓZSEF,
francia nyelvmester.

(1017)

(3—3)

Hirdetés.

A károly-fejérvári cs. kerületben balásfalvi árában Henningfalván fekvő b. Radák István és Adam féle birtok — mely hiteles birtok iv szer. E all: 57 hold 1162 □ öl szántó, 12 h. 62 □ öl kaszáló 390 □ öl legelő, 14 h. 300 □ öl erdő, 1 h. 237 □ öl terméketlen földből; továbbá egy udvarház, egy curialista s egy pusztából — szábadkézből eladó. Bővebben értekezhetni felőle jószágigazgató Mihály Károlynál (zdon, vagy Filep Samuál Kolozsvárt.

(1039)

(2—3)

Birtok-eladás.

Kolozsvártól másfél óra távolságra Dezmér helységében könd-arház, köistáló, köcsür, 120 hold szántó, 73 hold rét, 21 hold erdő, 2 hold szőlő. — Értekezni lehet Kolozsvárt, belső magyarcutca 407. szám alatt.

(1024)

(3—3)

Városhoz közel, s csinált út mellett fekvő jószág ke-estetik, örökörön, vagy haszonbérbe, benne mulhatatlan kívántik kényelmes lakás, bő gyümölcsös, s velényes kert. Sok külsőre nincs szükség. Az eladót könyvkereskedő Stein ur, a vevőhez fogja utasítani.

(1034)

(3—6)

Szenkovics Márton

nagyszer en ellátott finom mészett üveg és porcellán raktárában a legjobb fajú asztali edények, és igen szép kávé és tea terítékek, dúz választékkal és nagyon ócsa gyári árakban talál atnak.

Kolozsvárt főpiacz b. Józsiika ház.

(998)

(6—6)

A kolozvári helyváltó egyház és tanoda kötetendő közös részossága folyó év augusztus 1-sőjén a városi községi tanácskozó teremben, délelőtti 10 órakor tartandó árverés útján, a jövő 1861-dik év Szent György napján kezdve, hat egymásutáni évre, haszonbérbe fog adni. A feltételek addig is láthatók b. király-utczában a gróf Bethlen Domokos háznál, biztos Filep Samuál.

(1022)

(3—3)

Jelentés.

Ispahan-fonal (fekete és szürke), sújtás, fonat, hurok-kötés, gombok, rózsák, boglárók (hurkolva és fonva) mindenféle zsinor-készület magyar nemzeti öltözetekhez rendesen és a legolcsóbban kapható Oppenheimer Mór paszomán-szőnőgyárában Brünben.